

De opdrachtgever

RUDY
SOETEWY

DE OP
DRACHT
GEVER

THRILLER

Uitgeverij
VRJ
DAG

We could be Heroes. Just for one day.

David Bowie

© 2021 – Rudy Soetewey & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Vormgeving omslag: Buro Blikgoed, Haarlem
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Michel Follet

NUR 330
ISBN 978 94 6434 000 6
e-boek
ISBN 978 94 6434 001 3

Alle personages zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur.
Elke gelijkenis met bestaande personen is dan ook louter toevallig en
buiten de wil van de auteur ontstaan.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere
middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden
gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Ik had het moeten weten.
Achteraf gezien dan toch.
Maar achteraf praten is altijd gemakkelijk.
Alleen gebeurt het te weinig.

Hoofdstuk 01

[DOEL, 15U43]

‘Peter, het gaat niet over veiligheid. Het gaat over communicatie en imago. Dan kun je die beladen term beter vermijden.’

Claude, de jonge assistent-manager die me de les spelde, zat tegenover ons in een kleine vergaderruimte op de terreinen van de centrale.

‘Welke beladen term?’

‘Je weet goed genoeg wat ik bedoel.’

‘Heb je het over ‘betonrot?’’

Claude draaide met zijn ogen.

‘Ja, meneer Loukens, ik heb het over ‘betonrot’.’

‘Moeten we dan liegen misschien?’

De jonge manager zuchtte meewarig.

‘Wie heeft het over liegen? Het is gewoon slim om een neutrale term te hanteren.’

Ik leunde achterover en wreef even over mijn baard.

‘Mij lijkt het vooral slim, meneer Bouffon, om tijdens interne vergaderingen de dingen gewoon bij hun naam te noemen. Het fenomeen zal niet spontaan verdwijnen omdat ik het woord niet meer gebruik.’

Jean, collega-IT’er, grinnikte. Het klonk cynisch. ‘Peter, toch. In sommige milieus zijn woorden heel belangrijk, hoor. Dat zou je toch moeten weten?’

Bouffon kon het niet appreciëren. Hij was nog niet zo lang afgestudeerd aan de Vlerick Business School, maar als zoon van een bekende politicus had hij snel promotie gemaakt

binnen Eurelec. Hij begreep de subtiele verwijzing naar zijn vader maar al te goed.

‘Zoals het in gedachten houden van de belangen van je werkgever, meneer Kesteloot.’

‘Wij hebben onze loyaliteit tegenover Eurelec al dikwijls genoeg bewezen, meneer Bouffon. Iedereen die hier lang genoeg werkt, weet dat.’

Claude legde beide handpalmen op tafel alsof hij zich wilde opduwen en probeerde een dreigende toon aan te slaan. In het licht van de buislampen leek hij nog bleker dan gewoonlijk.

‘Ik heb een goed geheugen, meneer Kesteloot.’

Jean, die ik al kende van in de middelbare school, was niet onder de indruk.

‘Proficiat, meneer Bouffon. Wij ook. Maar voor alle zekerheid zullen we deze gedachtewisseling toch integraal weergeven in de notulen.’

De jongeman was een open boek. Hij overwoog een sneer, vond ze niet scherp genoeg, en deed dan maar een poging om geamuseerd te glimlachen – alsof Jean een grapje had gemaakt.

‘Ik hoop het. Maar kunnen we ons bij het onderwerp houden? Ik heb hierna nog twee vergaderingen.’

Ik knikte.

‘Oké. Wij hebben een tijd geleden voorgesteld om sensoren te plaatsen op plekken waar betonrot is vastgesteld, als tijdelijke maatregel, natuurlijk. Het lost het probleem met sarcofaag B niet op, maar dan kunnen we de evolutie tenminste monitoren. Het voorstel past trouwens perfect binnen het veiligheidsbeleid van Eurelec. Alleen weten we nog altijd niet of daarover nu al een beslissing...’

Claude onderbrak me.

‘Die is er. Brussel heeft zich gebaseerd op de verslagen van het FANC. Hun laatste rapport is duidelijk: de veiligheid van de centrale, en dus ook die van de plaatselijke opslagplaatsen

van hoogradioactief afval, loopt op geen enkele manier gevaar. Van hoogdringendheid is dus geen sprake. Geen sensoren.’ Hij keek naar Jean. ‘Trouwens, ook jullie vraag in verband met de vervanging van de helft van de administratieve pc’s is afgewezen. Nu ja: uitgesteld, eigenlijk. Volgend jaar zal er budgettaire ruimte voor zijn.’

Jean schudde wat ongelovig het hoofd.

‘Uitgesteld? Die vervanging had vorig jaar al moeten gebeuren, Claude. We zitten nu al met toestellen die bepaalde updates niet meer kunnen installeren.’

‘Iedereen moet besparen, menéér Kesteloot.’

‘IT’ers kunnen niet blijven toveren, Bouffon. Eens raakt het op.’

Claude leek het zelfs grappig te vinden.

‘U vertelt mij niks nieuws. Onze directeur, meneer Ixelles, heeft echt wel zijn best gedaan. Zelfs de grote baas in Brussel, meneer Reato, heeft erop aangedrongen. Dat weet ik zeker, want ik ken hem persoonlijk.’ Hij pauzeerde even, alsof hij dit laatste goed wilde laten doordringen. ‘Maar zolang Parijs geen sluitende zekerheid krijgt over de verlenging van de levensduur van de centrales, houden ze daar de beurs op de knip. Dat is ook logisch. De aandeelhouders maken zich ongerust.’

Ik zuchtte. Ik had het wel halvelings verwacht, maar het was toch een teleurstelling.

‘En hoe moeten we dat naar de buitenwereld communiceren? Heeft Brussel daar ook aan gedacht? Of Parijs? Pc’s die niet vervangen worden, betonrot niet monitoren... Ik zie de krantenkoppen al. ‘Franse energiereus bespaart op veiligheid in Vlaamse kerncentrale’. Onze groene vriendjes wrijven zich nu al in de handen. Langer in productie blijven? Ze zullen ons zien komen.’

Claude haalde schouders op.

‘Dat is jullie probleem niet. Dat is voor communicatie.’

‘Katrien zal blij zijn als ze dat hoort.’ Katrien Verbloumen,

het hoofd van de communicatiedienst, had de reputatie van harde tante. Claude wist dat alleen nog niet, blijkbaar.

‘Is dat nu zo moeilijk? Ze moet gewoon niks communiceren.’

‘Daarvoor is het te laat, Claude. De pers weet al een tijdje van het betonrot, dat besef je toch?’

Het interesseerde hem duidelijk niet.

‘Dáárvoor heb je dus een communicatiedienst. Om zoiets op te lossen. Ze kunnen altijd verwijzen naar het rapport van het FANC. Ze vinden er wel wat op. Zolang ze het woord sarcofaag maar niet gebruiken.’

Jean kon het niet laten.

‘Aha! Sarcofaag. Een beladen term!’

Claude tuitte de lippen en deed zijn best om zich te beheersen. Hij schakelde over op een meer officiële toon, waardoor het leek alsof hij citeerde uit een handleiding.

‘Openheid is altijd de regel. Maar het mag de veiligheid niet in gevaar brengen. Sommige details kunnen bepaalde individuen op ideeën brengen en dat kan niet de bedoeling zijn. De buitenwereld is zich niet eens bewust van het bestaan van de sarcofagen, laat staan van de inhoud. Het is verstandig om dat zo te houden.’

Z’n bekakt toontje werkte me op de zenuwen.

‘En wat als ernaar gevraagd wordt?’

Claude schudde zelfgenoegzaam het hoofd.

‘Nogmaals. Dat is uw probleem niet, meneer Loukens. Niemand vraagt u iets. Sarcofagen zijn opslagplaatsen, net als alle andere. Als we van elke bergruimte ook de inhoud moeten bekendmaken, waar zijn we dan mee bezig?’

Hoofdstuk 02

[SCHOTEN, 19U05]

‘En hoe was de test van biologie, Joke?’

Mijn vijftienjarige dochter, in een ogenschijnlijk versleten roze sweater en jeans, sneed aan de overkant van de eettafel bedachtzaam in een minuscuul stukje pizza. Donderdag was pizzadag – een gewoonte die we op háár vraag waren gestart. Toch werd het almaar duidelijker dat die niet meer paste bij Jokes recente ambitie om model te worden. Nathalie, mijn vrouw, werd er stilaan nerveus van. Het woord ‘anorexia’ viel de laatste tijd wel heel vaak. Een puberende dochter die ’s morgens aarzelt of ze dat ene potje magere yoghurt niet beter overslaat, doet nu eenmaal alarmlichtjes branden.

‘Dat ging.’

‘Moeilijk?’

Ze haalde de schouders op.

‘Niet echt.’

Nathalie rolde met haar ogen.

‘Heb je nog huiswerk voor morgen?’

‘Ja.’

‘Voor welk vak?’

‘Frans.’

‘Wat van Frans?’

‘Vervoegingen. Niet zo moeilijk.’

Joke vond de vragen blijkbaar ineens irritant. Ze stak demonstratief een stukje pizza in haar mond en begon nadrukkelijk te kauwen. ‘Ik mag van jullie niet praten met een volle mond,’ seinde ze.

Nathalie zuchtte opnieuw, en glimlachte dan naar mij.

‘Hoe was jouw dag?’

Ik haalde de schouders op.

‘Het gewone gezeur. Een vergadering over besparingen.

Nog maar eens. Net als bij jullie, zeker.’

Mijn vrouw knikte. Ze werkte op de administratieve dienst van een plaatselijk ziekenhuis – tot grote ergernis van mijn schoonvader, trouwens. De officieel gepensioneerde notaris bleef het een schande vinden dat zijn dochter ‘moest’ werken. Nathalie deed niet eens de moeite meer om hem duidelijk te maken dat ze *wilde* werken. Hij geloofde haar toch niet.

‘We moeten het beroep van zorgverstreker aantrekkelijker maken.’ Dat hoor ik ook al vijftien jaar.’

Ik wilde er iets op antwoorden, maar Joke onderbrak me.

‘Ik heb telefoon gehad van vava.’

‘Vava’ was mijn schoonvader. Mijn eigen vader was ‘vake’.

Nathalie fronste.

‘Op school?’ Joke knikte alleen maar. ‘Tijdens de speeltijd dan toch mag ik hopen?’

Mijn dochter rolde met haar ogen. Even leek ze als twee druppels water op haar moeder.

‘Já, mama.’

‘Waarom?’

Mijn dochter was niet dom. Je kon aan haar gezicht zien dat ze wist dat haar antwoord turbulentie zou veroorzaken.

‘Hij vroeg of we zin hadden om in mei veertien dagen mee naar Lanzarote te gaan.’

‘We?’

‘Ja. Samen. Wij, met drie.’

‘Joke, hij weet toch ook dat je...’

Ze onderbrak haar moeder.

‘Als verjaardagscadeau. Hij zou alles betalen. Het vliegtuig, het hotel, alles.’

Typisch, dacht ik. Hij had er zich nooit kunnen bij neerleg-

gen dat zijn enige dochter getrouwd was met de zoon van een eenvoudige fabrieksarbeider. Omdat hij wist dat die een hekel had aan zijn bemoeienissen, mikte hij nu al een tijdje op z'n kleindochter.

Ik kruiste de armen.

‘En wat zeggen we dan op school?’

Ze grijnsde.

‘Dat heb ik hem ook gevraagd.’

‘En?’

Op de een of andere manier gaf Joke de indruk dat ze het zelf ook ongepast vond.

‘Dat ik me toch ziek kon melden.’

Nathalies wenkbrauwen schoten de lucht in.

‘Ach zo! En wij? Ons ook maar ineens ziek melden? Alsof dat zomaar kan. Moet papa misschien bellen dat hij veertien dagen onbereikbaar zal zijn wegens ziekte? Zomaar ineens? Of beter nog, dat hij twee weken verlof neemt? En ik? We zijn nu al zwaar onderbemand in de kliniek. Wat zeg ik ze? ‘Doe de boel maar dicht, ik ben veertien dagen met vakantie?’ Ze zullen me zien komen!’

Joke bleef er ongewoon rustig bij.

‘Dat heb ik vava allemaal gezegd.’

Ik kon het me voorstellen. Mijn dochter was niet op haar mondje gevallen. Nathalie's genen, ongetwijfeld. Ik probeerde de irritatie uit mijn stem te houden.

‘En wat was zijn reactie?’

Natuurlijk was dit niet de eerste keer dat Joke getuige was van de frictie tussen haar moeder en haar grootvader. Deze keer leek het haar zelfs te amuseren. Ze glimlachte in elk geval eerst. En ze sprak de woorden daarna zwaar geaffecteerd uit, in een sterk staaltje immitatiekunst.

‘Als jouw mama haar hobby echt belangrijker vindt dan haar dochter dan is dat haar eigen verantwoordelijkheid, schat.’

Nathalie zuchtte geërgerd.

‘Hier gaan we weer. En over papa zei hij niks, zeker?’

‘Nee. Ik heb er ook geen tweede keer naar gevraagd.’

Het ontsnapte me.

‘Verstandig.’

Het kostte me een nijdige blik van mijn vrouw. Joke leek het echter allemaal geweldig te vinden.

‘Hij zei ook nog dat het allemaal geen probleem vormde.’

‘En de school dan?’

Ze glimlachte opnieuw.

‘Die veertien dagen zullen geen enkel verschil maken voor een slimme meid als ik.’

Ik kon het hem zo horen zeggen. Het probleem was natuurlijk dat hij op dat punt gelijk had. Joke was altijd al de primus van de klas geweest, zonder al te veel inspanning. Ook al Nathalies genen, ongetwijfeld.

Ik leunde voorover.

‘Je weet toch ook, Joke, dat de regels over afwezigheid op school echt wel streng zijn? Met reden, trouwens. En er is nog iets anders. Afspraken zijn afspraken. Je weet hoe ik erover denk. Je lapt afspraken niet aan je laars omdat ze je toevallig een keertje niet uitkomen.’

Joke knikte begrijpend, maar niet om wat ik dacht.

‘Dat is exact wat vava voorspelde dat je zou zeggen, papa.’

‘Ach zo.’

‘Ja. Domme regels zijn voor domme mensen, zei hij. Iemand die zich daaraan houdt, komt nergens.’

‘En iemand die er zich niét aan houdt in de gevangenis. Heeft hij dat erbij gezegd?’

‘Nee.’

Mijn vrouw schudde het hoofd.

‘Eigenlijk doet dat niet terzake. Als wij allebei moeten werken, dan zou jij...’

Joke onderbrak haar, nog altijd op die overdreven, bombastische toon. Ze had de tijd van haar leven zo te zien.

‘... in mijn eentje moeten meegaan? Ja. Maar dat is toch geen probleem? Vava en meme zijn er toch? En eerlijk gezegd, ik ben toch ook oud genoeg? Hij zou zelfs een aparte kamer voor me boeken in het hotel als ik dat wilde.’

Iets in de manier waarop mijn dochter antwoordde, bracht me in de war. Ik zou best kunnen begrijpen dat ze het voorstel van haar grootvader aantrekkelijk vond – ze was tenslotte een puber. Zich afzetten tegen elke vorm van gezag was haar zeker niet vreemd. Toch gaf ze de indruk dat ze iets achterhield. Het klonk allemaal net te vrolijk, alsof ze eerder plaagstoten uitdeelde dan een pleidooi hield.

‘Wat vind je er eigenlijk zelf van, Joke?’

Ik zag hoe ze aarzelde. Speel ik dit spelletje nog even voort of leg ik mijn kaarten op tafel. Ze maakte een keuze.

‘Ik heb vava bedankt voor het aanbod, maar gezegd dat het niet kon.’

Zelfs Nathalie was verrast.

‘Dat is knap.’

Het compliment miste zichtbaar doel. Mijn dochter focuste even op haar stukje pizza, rechtte zich dan en keek ons aan.

‘Over negen dagen is er in het weekend een workshop catwalk lopen in Gent. Kostprijs honderdvijftig euro – ik heb ervoor gespaard, hoor, ik vraag geen geld. Sophie gaat ook. Er geraken is geen probleem: het is niet zo ver van het station. We zouden samen gaan.’

‘Maar?’

Ze slikte.

‘Je kunt alleen online inschrijven.’

‘Dat is toch geen probleem voor jou?’

‘Nee. Alleen...’

Nathalie keek ernstig, maar ik zag aan haar lippen dat ze dit wel leuk vond.

‘Kom op, Joke, laat horen.’

Mijn dochter haalde eerst diep adem.

‘Ze gebruiken e-Id. Je paspoort wordt geregistreerd. En als je minderjarig bent, moet één van je ouders zich ook registreren – als garantie.’

‘Dus je hebt eigenlijk onze officiële toestemming nodig, op een digitale manier?’ Joke knikte alleen maar. Nathalie keek naar mij.

‘Wat denk jij?’

‘Over negen dagen? Als wij ze nu eens brachten? Sophie kan ineens mee. Wij maken er een dagje Gent van, terwijl de dames leren hoe ze over en weer moeten lopen. Is dat geen idee?’

Mijn dochter straalde.

Hoofdstuk 03

[SCHOTEN, 06U05]

Om de een of andere reden schoot ik de volgende ochtend te vroeg wakker. Het was nog donker buiten. Vijf over zes. Vijfenvijftig minuten te vroeg. Het overkwam me zelden. Iets moest me hebben gewekt, maar ik was natuurlijk net te laat om de echo te kunnen horen. Was het een auto geweest? Of een duif die tegen een raam was gevlogen?

Nathalie bewoog niet. Ze snurkte zachtjes, zoals gewoonlijk. In de kamer naast de onze – de ‘stal’, zoals we Jokes kamer vaak noemden – bleef het muisstil. Het verbaasde me niet: mijn dochter was allesbehalve een ochtendmens. Ze kwam pas uit bed als haar beide ouders aangekleed aan tafel zaten. Gelukkig draaide ze de badkamerdeur niet meer om de haverklap op slot. Ze was nog geen model, maar ze had al wel de kapsones.

Ik wierp opnieuw een blik op de digitale wekker. Acht over zes. Ik kon me beter nog even op m'n zij leggen en mijn ogen sluiten. Elke minuut slaap was er één.

Op dat ogenblik floepte het licht in de kamer aan.

Eén ogenblik lang dacht ik dat het Joke was. Had een nachtmerrie haar weer de stuipen op het lijf gejaagd? Redelijk onwaarschijnlijk. Ze had al wel eens eerder in onze kamer gestaan, maar toen was ze nog maar zeven geweest.

Natuurlijk duurde het even voor ik iets kon zien. Het contrast tussen licht en duisternis was te groot. Pas toen ik na enkele seconden tussen mijn nauwelijks geopende oogleden iets kon waarnemen, kwam ik half recht.

In de deuropening van onze slaapkamer stond iemand.

Een onbekende man. Groot en atletisch gebouwd. Donker kostuum, wit hemd, das, kortgeknipte baard, en een donkere bril schrijlings bovenop een kortgeschoren schedel. Hij hield iets in onze richting wat vaag op een pistool leek.

Een dief? Hoe was die dan binnengeraakt?

Terwijl hij me bleef aankijken, kwam hij de kamer binnen. Hij leek wat op George Clooney.

‘Zou maar niks proberen.’

Een zware stem, met een vaag, buitenlands accent. Hij liep langs Nathalies kant tot bij haar nachtkastje, stak haar smartphone in zijn zak en gaf haar met z'n vrije hand een duw. Terwijl hij daarna ook mijn smartphone wegnam, probeerde mijn vrouw verdoofd wakker te worden.

Natuurlijk had ik een karateka willen zijn. Drie flitsende bewegingen en afgelopen – met één slag de arm van het pistool breken, dan een voltreffer in z'n kruis, en eindigen met een vuist op z'n nekwervels. Te veel films gekeken, waarschijnlijk.

Nathalies stem trilde.

‘Wat wilt u? Juwelen? Ze liggen daar in dat lage kastje naast de deur, in de tweede lade.’

De man reageerde niet eens. Hij liep terug tot in de deuropening, draaide zich om en gebaarde met z'n pistool.

‘Kom er maar uit.’

Nathalie keek eerst naar mij, fronste, richtte zich dan naar de man.

‘Moet u echt niks hebben? Wat doet u in ons huis? Hoe bent u binnengeraakt?’

De blik verstrakte en hij tikte met één vinger tegen zijn oor.

‘Doof? Eruit!’

‘Jamaar...’

Ik wist wat ze wilde zeggen. Wij sliepen al jaren naakt, winter en zomer. Niet dat ze preuts was, maar in je blootje uit

je bed komen in het bijzijn van een wildvreemde was nog iets anders.

De man trok z'n wenkbrauwen suggestief op. Iets in z'n stem maakte duidelijk dat hij het maar één keer zou vragen.

‘Hulp nodig?’

Gek hoe snel je ogen zich aanpassen aan het licht, zeker als je er geen acht meer op slaat. Nathalie zag net als ik de grimige uitdrukking op z'n gezicht.

‘Oké. Rustig maar.’

‘Jij ook.’

Ik gebaarde dat ik mij overgaf. Belachelijk, achteraf gezien.

Enkele ogenblikken later stonden we allebei poedelnaakt aan onze kant van het bed.

De man rechtte zich een beetje. Hij liet z'n blik nadrukkelijk over Nathalies aantrekkelijke lichaam glijden en knikte goedkeurend.

‘Jammer. Hoewel...’ Hij wierp een korte blik op z'n polshorloge en zuchtte teleurgesteld. ‘Kleren pakken. Nu. Hebt één minuut. Geen grapje!’

We hadden er niet eens een minuut voor nodig. Mijn kleren lagen zoals gewoonlijk op een stoel in de hoek tegenover mijn nachtkastje. Alleen mijn trillende handen vormden een probleem. Nathalie van haar kant had haar kleerkast zo efficiënt ingedeeld dat ze alles wat ze nodig had, inclusief vers ondergoed, in de hand had nog voor ik bij mijn stoel was geraakt.

‘Aankleden. Dochter wakker maken en aankleden. Deuren openlaten. In zicht blijven. Ik wacht op overloop.’ Hij stak een hand op. ‘Zoveel minuten. Anders...’ Hij wiggelde even met het pistool en grijnsde. Z'n ogen lachten echter niet.

Ik stelde de vraag niet, maar ze kwam wel bij me op.

Hoe wist hij dat wij een dochter hadden?

***

Een kwartier later zaten we met z'n drieën op de sofa in de living, onze dochter angstig tegen haar moeder aangekropen, terwijl Nathalie beschermend een arm om haar schouders had gelegd. Joke was pas echt bang geworden toen we beneden kwamen, maar dat was ook logisch. Er wachtte ons immers een tweede verrassing.

De inbreker was niet alleen.

Twee mannen. De ene, een mager, relatief klein Oost-Europees type, was gekleed in een grijs kostuum met das. Hij had zich geposteerd bij de deur naar de gang. Blijkbaar was hij een fan van Bondfilms, want hij hield met z'n ene hand een pistool met de loop omhoog terwijl hij zijn andere hand in de vouw van z'n arm liet rusten. De andere was van onduidelijke herkomst, maar leek als twee druppels water op een jongere Christopher Lee. Groot, een rechthoekig, langwerpige gezicht met opvallend zware, donkere kringen onder de ogen, en één onafgebroken opgetrokken mondhoek, waardoor hij de indruk wekte constant te grijnzen. Hij stond aan de andere kant van de sofa, net als de twee anderen in kostuum.

Inbrekers in een kostuum?

Toen ik door de hal was gelopen, had ik gezien dat de voordeur op slot was. Nog een vierde buiten op de uitkijk leek me dus onwaarschijnlijk. Ze verborgen hun gezicht ook niet. Geen mutsen of balaclava's – alsof er niks te verstoppen viel. Daarbovenop was er ook nog de trolley. In een hoek bij het raam stond een zwarte reiskoffer op wieltjes. Als het de bedoeling was om ons in de war te brengen, waren ze met vlag en wimpel geslaagd.

En wat nu? Natuurlijk was de mogelijkheid om te ontsnappen me door het hoofd gegaan. Heel even maar: ik was immers niet alleen. Ik kon m'n gezin toch niet zomaar achterlaten? En ontsnappen? Hoe dan wel? Zo'n held was ik niet. Het was eerder een reflex geweest, ingeplant door moderne tv-reeksen. Hulp van buitenaf moesten we niet verwachten. De kans dat

iemand van de burens iets had gezien en de politie had gewaarschuwd, was nihil. Bij valavond gingen de elektrische rolluiken overal dicht. Sociale controle bestond hier niet.

Ik kuchte eerst, als om hen te waarschuwen.

'Wat willen jullie eigenlijk?'

Clooney wees meteen naar mij.

'Wij stellen hier vragen. Duidelijk?'

Ik stak even de handen op.

'Sorry.'

Hij leek eerst in te schatten in welke mate ik het meende.

'Peter Loukens?' Ik knikte alleen maar. 'Werkt in centrale Doel? Computers?'

'Ja.'

'Beginnen werken in centrale, straks, om negen uur?'

Ik voelde hoe m'n maag samenknep.

'Inderdaad.'

Dit konden onmogelijk gewone inbrekers zijn. Ik probeerde rustig te blijven, maar ik kon niet voorkomen dat er een paar afschuwelijke scenario's opdoken.

Clooney knikte bedachtzaam.

'Jij wilt gezin geen kwaad, toch?'

'Natuurlijk niet.'

'Dan jij exact doen wat ik zeg. Anders... kaboem. Duidelijk?'

Kaboem?

'Euh... Ja.'

'Goed.' Hij wees naar Joke, die nog meer in elkaar kromp. 'Jij. Koffie zetten. Genoeg. Zal even duren hier. Koppen op salontafel...'

Nathalie onderbrak hem.

'Ik zal dat wel doen, meneer. Ik zal wel koffie...'

'Zwijg!'

Mijn vrouw hield meteen haar mond. Joke deed een poging om helemaal achter haar rug te kruipen.